Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адмінистрація и Експедиція вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Реклямаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львовскои".

Предплата у Львовѣ въ Адмінистраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 283. Четверъ 19 (31) грудня 1891 Рôкъ I.

Консолідація силъ рускихъ.

Замѣтну статью о консолідаціи силъ рускихъ принесло оногдашне „Дѣло" Въ статьи тôй такъ говорить ся:

„Въ мѣру того, якъ чимъ разъ користнѣйше для справы народнои починають укладати ся вôдносины середъ рускои суспôльности въ краю, елементы деструктивнй уживають всякихъ способôвъ, щобы тому перешкаджати, боячись зовсѣмъ натурально, що руска суспôльность находить ся на добрôй дорозѣ — консолідаціи всѣхъ здоровыхъ и щиро мыслячихъ елементôвъ. Для елементôвъ же деструктивныхъ се значить стôлько, що погибѣль, и тымъ легко зрозумѣти єи въ остатныхъ часахъ проявлюванй конвульсійнй судроги.

„Солідарность и независиме а достойне выступоване руского клюбу въ радѣ державнôй здобули собѣ въ краю загальне признане, а навѣть многй зъ тыхъ Русинôвъ, котрй зъ першу давали ся баламутити, нинѣ вже прозрѣли и про заступникôвъ Руси въ Радѣ державнôй думають инакше. Перейшли вже двѣ сесіи рады державнои, а о дѣяльности рускихъ послôвъ въ тыхъ сесіяхъ можна говорити хиба тôлько добре. Нѣхто хочь дрôбку совѣстный не закине клюбови рускому, щобы въ чôмъ небудь зрадивъ справу народну або въ потребѣ не станувъ на сторожи поваги рускои народности, а що до самои дѣяльности парляментарнои въ интересахъ руского народу — то нинѣшный клюбъ — ut facta loquuntur — безперечно перевысшивъ всякй рускй делеґаціи часôвъ давнѣйшихъ. Въ наслѣдокъ того пôзнаня вôдносины середъ рускои суспôльности — якъ сказано — починають укладати ся чимъ разъ користнѣйше и можна мати надѣю, що всѣ щиро и здорово мыслячй Русины — всѣ конструктивнй елементы може и въ недовгôмъ уже часѣ сконсолідують ся до спôльнои щирои и здоровои працѣ орґанічнои у внутрѣ, а до обороны и до выборюваня правъ для Руси на внѣ.

„Така консолідація — се признає кождый щирый Русинъ — єсть для добра и поступу руского народу рѣчею конечною, а коли она доси, на жаль, ще не наступила, то вина за те спадає на саму суспôльность, котрои частина такъ довго давала ся баламутити и позволяла надуживати своєи добродушнои довѣрчивости елементамъ деструктивнымъ. Нинѣ пôдъ тымъ взглядомъ видно змѣну на лучше и єсли тôлько настрôй суспôльности рускои въ дусѣ справедливого оцѣнюваня ситуаціи, людей и дѣлъ ихъ утвердить ся такъ, що пробы розстрою будуть вôдбиватись о здоровый розумъ и щире руске почутє, мовь бризки филѣ о тверду скелю, — тогдѣ настане хвиля консолідаціи. Вôдъ самои суспôльности рускои зависить приспѣшене тои хвилѣ.

„Деструктивнй елементы готують рускôй суспôльности одну пробу за другою, — мы-жь вѣримо въ здоровый єи розумъ, вѣримо, що она удержить ся въ рôвновазѣ — и тымъ побѣдить, бо тымъ осягне ся консолідацію силъ рускихъ, и то консолідацію правдиво спасенну. Рѣчь ясна, що консолідаціи такои не спосôбнй перевести елементы деструктивнй тай впрочôмъ що за розумъ бувъ бы вертатись назадъ до того давного стану, котрый показавъ ся непрактичнымъ, нездоровымъ и погубнымъ для справы народнои?

„Правдиву консолідацію Русинôвъ спосôбнй и можуть перевести лише народовцѣ. Така консолідація була завсѣгды и єсть нинѣ въ ихъ проґрамѣ, — не випажь проводникôвъ-народовцѣвъ, що благородный патріотичный намѣръ ихъ не мôгъ доси перевести ся въ дѣло, ба ще й нинѣ почва пôдъ тую велику будову мабуть не зовсѣмъ певна. Якъ сказано, суспôльность наша перебуває теперь ще остатнй пробы, якй готують ѣй елементы деструктивнй, — народовцѣжь, совѣстно понимаючи консолідацію силъ рускихъ, зовсѣмъ не оглядають ся и не будуть оглядатись на нѣякй фаєрверки елементôвъ деструктивныхъ — анѣ на брошуры, котрй вже вийшли и ще може мають выйти, анѣ на безтолкове ихъ лаяне на вѣчахъ, акй вже були и ще мають бути, — народовцѣ приступлять до дѣла и довершать єго тогдѣ, коли совѣсть ихъ скаже имъ, що се вже може довершитись безъ шкоды для святои справы народнои всякими ренеґатами и отчайдухами тôлько разôвъ уже поневѣрянои и зраджуванои.

„Бажаємъ же якъ найщирше рускôй су-

11

Сивый кучеръ

НЕБЫЛИЦЯ

ЮРІЯ ЕБЕРСА.

(Конець.)

Погода була прекрасна, така, якои лишь можна було собѣ бажати въ сей день щастя. Повный мѣсяць свѣтивъ такъ ясно, якъ колибъ и вôнъ хотѣвъ складати королови свои желаня при нагодѣ єго нового титулу. Почали бити въ усѣ дзвоны, а хоръ дѣвчатъ и хлопцѣвъ въ човнѣ, що плыло таки заразъ побôчь королѣвскои чайки, спѣвавъ ново зложену пѣсню, що складала ся ажь изъ двацять и чотирохъ строфъ, изъ котрыхъ кождa кôнчила ся словами: „Слава Венделинови шѣснацятому!"

Король сидѣвъ побôчь своєи жѣнки, котра заєдно выговорювала на брата, того якогось причепу, и наставала на короля, абы вôнъ конче розслѣдивъ, чи той якійсь будôвничій не єсть вкôнци ще може якійсь фальшивый Сивакъ. „Правда", — казала она, — „що вôнъ и єго дитина мають сивый кучеръ; але хибажь то такъ трудно закрасити собѣ волосє на сиво? А той повнолицый хлопець годить ся таки лѣпше до селяньскои, якъ до князѣвскои колиски".

Венделинъ шѣснацятый не слухавъ, що она говорить, бо єго таки дуже болѣло серце, и за кождый разъ, коли якійсь дзвôнъ вôдозвавъ ся голоснѣйше якъ другій, або коли хоръ своє „Венделинъ Щасливый" вôдспѣвавъ зъ бôльшою силою и вагою, то єму здавало ся, якъ колибъ єго тымъ высмѣвали и глузували собѣ зъ него. Вôнъ таки радъ бы бувъ зъ цѣлои души заревѣти на весь голосъ та изъ встыду и горя втечи до другои чайки до своєи солоденькои матери та свого сильного братчика Юрія. Коли глянувъ у воду, то здавало ся єму, що рыбы въ озерѣ зъ него смѣють ся; коли пôднѣсъ очи въ гору, то мѣсяць глумливо выкривлявъ до него своє лице и нѣбы насмѣвавъ ся зъ бѣдолашного чоловѣка, котрого прецѣ „Щасливымъ" звали. Не знавъ вже, що дѣяти, задумавъ ся и заткавъ собѣ уха; самъ Богъ видѣвъ, якъ бы вôнъ тогди радо бувъ замѣнявъ ся зъ тымъ крѣпкимъ керманичемъ, що проти него зновъ натягавъ жиластыми руками червоне вѣтрило.

Легкій вѣтеръ вôдъ берега ставъ гнати королѣвску чайку идъ острову, на котрôмъ мали пускати ся штучнй огнѣ. Недалеко вôдъ першого судна поступало и друге. Юрій державъ матѣрь и жѣнку за руки; они лишь зъ рѣдка бесѣдували, але кожде зъ нихъ було повне щастя та любови и видко було по нихъ лѣпше, якъ хочь бы не знати зъ якои довгои та краснорѣчивои бесѣды, якъ тыхъ троє людей дорогй були для себе, якъ высоко они себе цѣнили та поважали.

Королѣвска чайка переплыла спокôйно попри пôдводнй скалы, що вôддѣляли полудневу часть озера вôдъ пôвнôчнои. Коли однакожь пôдплыла пôдъ нихъ друга чайка, повѣявъ несподѣвано страшный выхоръ зъ помежи скалъ и закимъ ще керманичѣ мали часъ звинути вѣтрило, ставъ вôнъ разъ по разъ дуже скоро въ него дути и звернувъ легку чайку на бôкъ. Юрій кинувъ ся чимъ скорше та ставъ керманичамъ помагати, але вихоръ вдаривъ зновъ у вѣтрило. Чайка преревернула ся и розшалѣлый виръ потягнувъ всѣхъ у плесо. Саме коло Юрія вырынули зъ воды и обѣ женщины. Юрій вхопивъ матѣрь та боровъ ся вôдважно и зъ цѣлои силы зъ бурею та филями, доки ажь не вынѣсъ матѣрь на пѣсокъ коло скалъ. Вôдтакъ поплывъ зновъ чимъ скорше на мѣсце нещастя. Матѣрь була вже выратувана, але де єго люба жѣнка, єго найбôльшій скарбъ на свѣтѣ? Або выратує єи або згине разомъ зъ нею — отъ така була теперь у него гадка.

Ажь ось на перевертаючихъ ся филяхъ, показала ся золотиста смуга, котрою вода пôдкидала. То єи волосє, чудно красне якъ шовкъ волосє, що украшало єи головку. У него взяла ся зъ вôдкись така сила, якъ у того велита и вôнъ плывъ до неи; доплывъ и ось

спôльности, щобы приспѣшила велику хвилю консолідаціи силъ рускихъ въ честь и добро нашои народности и нашого народу!“

Та й мы бажаемъ якъ найщирѣйше нашôй суспôльности тои консолідаціи силъ; тôлькожь намъ — а за се нехай намъ выбачить наша суспôльнôсть, коли отверто скажемо — якось не конче хоче ся вѣрити въ еи здоровый розумъ, не длятого може, будьто бы ѣй зъ природы того розуму не ставало, а длятого, що довголѣтне баламучене нашои суспôльности просто ворожими ѣй елементами выкликало въ нѣй хробливый станъ, зъ котрого она мабуть ще довго буде мусѣла лѣчити ся и ажь тогди, коли вылѣчить ся, буде могла приступити до консолідаціи своихъ силъ. Мы раді̂ бы, щобы се якъ найскорше наступило, но на жаль зъ даныхъ фактôвъ мусимо вносити, що до того не заразъ прийде.

Пôдъ консолідацією силъ нашихъ розумѣемо той станъ, въ котрôмъ бы всѣ Русины безъ вымки и безъ рôзницѣ що до поглядôвъ політичныхъ сполучили ся зъ собою на едино можливôмъ ґрунтѣ національнôмъ, солідарно пôддали ся одному проводови, пôдпирали сполучеными силами своихъ провôдникôвъ и, полишаючи провôдъ політичный своимъ заступникамъ, працювали сполучеными силами надъ духовымъ и матеріяльнымъ пôддвигненемъ масы народу.

Чи однакожь такъ, якъ нинѣ рѣчи у насъ стоять, есть то можливе? Що клюбъ рускій — якъ то каже „Дѣло“ — безперечно перевысшивъ всякі̂ руски̂ делеґаціи часôвъ давнѣйшихъ, то нѣяка перехвалка; мы про себе о тôмъ переконані̂ и знаемо, що знайде ся ще богато людей, котрі̂ такъ само будуть переконані̂. А однакожь кôлькожь то есть такихъ, котрымъ щирі̂ труды та заходы заступникôвъ руского народу въ Радѣ державнôй, якось не можуть промовити до переконаня! Однымъ, що довгі̂ лѣта учили ся зъ москвофільскихъ ґазетъ лишь лаяти ся послѣдными словами та обкидати ся болотомъ, не може ся помѣстити въ головахъ, длячого руски̂ послы у Вѣдни не выкликували сварки, розумѣесь въ першôй лініи хочь бы зъ Поляками, чому они тамъ не лаялись на всѣ заставы та не вôдзывались може такъ якъ Ґреґръ, але промавляли статочно и поважно, та спокôйно и обективно выказували потребы свого народу, а до того ще й порозумѣвались зъ польскимъ Коломъ. Другимъ, отъ такъ таки, не сподобалась політика рускихъ пословъ; ті̂ другі̂ умѣли бы лучше еи повести. У насъ, бачите, що голова то — політикъ: есть и въ Турцѣ, и въ Бродахъ, и въ Куликовѣ, а певно що и въ Пациковѣ. Бо чомужь бы нѣ? У насъ прецѣ сами̂ політики; они таки вже родять ся не то выводять ся. Ще иншимъ не сподобалось то, що руски̂ послы у Вѣдни не сказали смѣло и отверто, що они не то Галичину, не то Австро-Угорщину, але цѣлый свѣтъ перевернуть до горы ногами. Сежь прецѣ найкраша и найрозумнѣйша політика!

Чи середъ такого заколоту, до котрого ще й прилучаесь запутане понятя та бракъ національного почутя, може бути бесѣда о якôй консолідаціи силъ? А запутане понятя и бракъ почутя національного ще бôльшою для неи перешкодою. Наші̂ великі̂ та малі̂ політики кричать заедно: Згоды, згоды! — Певно, що такъ. Намъ потреба згоды; звѣстно, що „згода будуе“. Але чи тогди, колибъ у насъ кождый чузъ ся Русиномъ, колибъ у многихъ зъ насъ не попуталось въ головѣ, або лѣпше сказавши, колибъ многимъ не поперевертано въ головѣ, не було бы нѣколи у насъ згоды? Трудножь прецѣ зъ тымъ годити ся, хто радъ бы тебе здупити, знищити, хто высмѣвае все то, що тобѣ найдорожше, найсвятѣйше, и замѣсть заохочувати до працѣ на власнôй нивѣ, вôдсылае тебе до Москвы и Петербурга та каже, що можешь тамъ дещо полизати та поживитись окрухами зъ чужого стола. Отсе може и найбôльша перешкода до консолідаціи. У насъ люде мимо свого великого змыслу політичного не можуть якось нѣякъ порозумѣти, що о згодѣ зъ такими людьми не може бути и бесѣды, бо колибъ навѣть и була згода, то они старались бы зробити незгоду; они не можуть такожь зробити рôзницѣ мѣжь тыми, що сѣють незгоду а котрыхъ осѣдкомъ есть головно столиця краю, а людьми бôльше на провінціи, що выйшли изъ ихъ школы та бôльше зъ навычки любують ся въ деструктивнôй політицѣ; у насъ отже думають, що зъ сими послѣдными не можна погодити ся. Погодитись не можна хиба лишь зъ тымъ, хто — якъ то кажуть — запродавъ душу и тѣло чортови.

Але до консолідаціи потреба ще и самосвѣдомости та почутя національного. Доки того не выробимо въ собѣ, доти и трудно буде сконсолідувати свои силы такъ, якъ пристало. Отсе причины, задля котрыхъ намъ не конче хочесь вѣрити въ то, щобы такъ скоро настала велика хвиля консолідаціи силъ рускихъ. Дай Боже, щобы стало ся инакше, якъ мы то предвиджуемо.

Россія о французско-болгарскôмъ конфліктѣ.

Мы вже подавали поодинокі̂ голосы россійскои прасы, які̂ вôдозвали ся були въ першôй хвили, коли выбухнувъ конфліктъ межи Францією а Болгарією по причинѣ выдаленя Шадурна зъ Болгаріи. Цѣкаво теперь почути, що думають о сѣмъ конфліктѣ ширші̂ круги россійски̂. Въ сѣй справѣ одержала Pol. Corr. вôдъ свого кореспондента зъ Петербурга таку допись:

Публичне мнѣне въ Россіи слѣдить зъ великимъ интересомъ за конфліктомъ, якій наставъ межи Францією а Болгарією зъ причины выдаленя зъ Софіи кореспондента аґентіи Гаваса, а робить то зô взгляду на обѣ интересовані̂ державы. Однакожь враженє, яке ся справа выкликала въ Петербурзѣ, не дасть ся однымъ словомъ выповѣсти, бо при розбираню сеи справы выступають зъ рôвною силою всѣлякі̂ моменты. Зъ одной стороны пôдносять, що болгарске правительство своимъ поступованемъ при выдаленю Шадурна, показало знову наглядно Европѣ свою самоволю та дѣлане на власну руку, а спеціяльно въ сѣмъ случаю такожь и свою безвзглядность супротивъ могучихъ державъ. Той фактъ — кажуть — може бути на дѣлѣ лишь на руку Россіи, бо таке безглузде поступоване може бути лишь новымъ оправданемъ того становища, яке заняла Россія супротивъ истнуючого теперь въ Болгаріи правительства.

Розумѣе ся, що самопочутю Россіи може то выходити лишь на велике вдоволене, коли она видить, що французске правительство заняло въ справѣ болгарскôй таке саме становище якъ и кабінетъ россійскій, фактъ, котрымъ зазначуе ся крѣпкôсть россійско-французского зближеня ся и та спôльнôсть політичнои акціи, яка проявить ся изъ сего поро-

---

вже вхопивъ за волосе, ось доторкнувъ ся вже дрожачими руками до еи тѣла, ажь и пôднѣсъ еи въ гору. Она вôддыхала, була ще жива; треба було спасти еи вôдъ смерти. Одною рукою притиснувъ еи до себе, а другою почавъ зъ цѣлои силы горнути воду; та ба, коли озеро замѣнилось теперь нѣбы въ якусь величезну струю, що гнала противъ него. Вôнъ боровъ ся, опиравъ ся изъ всеи силы, що ажь духу вже въ нѣмъ не ставало, а все надармо, все надармо. Вже почали були опускати его силы. Вôнъ пôднявъ голову та подививъ ся, чи не иде ему хто на помôчь.

А ось братова чайка плыла собѣ спокôйно якъ той лебедь при свѣтлѣ мѣсяця, буря еи не чѣпалась, нѣяке нещасте ѣй не грозило. Коли вôнъ то побачивъ, стало ему важко на серци, та прийшло на гадку, що Венделинъ называе ся Щасливымъ, а вôнъ нещаслива, безталанна дитина. Але вже й знову почавъ руками горнути воду, а теперь ишло ему якось лѣпше. Надя отворила очи, спôзнала его, поцѣлувала въ чоло, та промовила: „Мôй ты любчику, голубчику, нема въ цѣлôмъ свѣтѣ такого якъ ты чоловѣка“.

А изъ скалы вôдозвала ся княгиня: „Юрцю, мôй добрый Юрцю, мôй единый сыну!“

Наразъ зробило ся ему якось такъ любо та чудно на серци. Все горе десь щезло вôдъ него, а ему здавало ся, якъ колибъ вода гойдала нимъ разомъ зъ дорогимъ тягаромъ при его грудехъ, якъ бы на рукахъ. Вôнъ видѣвъ, вôнъ чувъ то, що его жѣнка таки коло него. Ему станули теперь передъ очи его мати, его дитина, его величаве дѣло, висока, вѣковѣчна церковъ соборна, котру вôнъ выставивъ Богу на хвалу. Вôдтакъ нагадавъ собѣ, яку то роскôшь приносила ему за кождый разъ нова весна, якій вôнъ бувъ щасливый, коли працювавъ, якою невысказаною радостію наповняло его все, що лишь було красного на свѣтѣ — и такъ все то собѣ нагадавши, вôддавъ вôнъ поцѣлунокъ своѣй любцѣ такъ щиро, якъ колибъ не було на свѣтѣ щаслившого чоловѣка понадъ него. Слава Богу! Ось и она вже выратувана! Вôнъ почувъ твердый ґрунтъ пôдъ своими ногами и пôднѣсъ жѣнку на берѣгъ. Але въ тôй хвили, коли зъ берега наставили ся сильні̂ руки, щобы еи вôдъ него взяти, надбѣгла запѣнена филя и вхопила его на плесо. Лишь вода надъ нимъ закрутила ся та забулькотѣла.

На другій день рано знайшли рыбаки его тѣло. Жѣнка и княгиня выратували ся. Мудрі̂ люде въ краю говорили, що безталанна дитина закôнчила свôй вѣкъ такъ, якъ ѣй було назначено напередъ, а нарôдъ и собѣ такъ говоривъ.

Въ гробници Сивакôвъ були ще лишь два мѣсця вôльні̂, а ті̂ треба було лишити для короля Венделина Щасливого и его жѣнки. Такъ безталанна дитина не могла навѣть спочити въ могилѣ своихъ предкôвъ, и Юрія поховали на зеленôмъ горбику, зъ котрого дуже красно було видко на озеро и въ далеку даль.

Король Венделинъ и его супруга дожили до глубокои старости. А коли вôнъ зôйшовъ бувъ опôсля на дитинячій розумъ, то и вôдзвычаивъ ся заедно въ ночи страшно стогнати та плакати, якъ бувало давнѣйше. По смерти поховали его побôчь королевои Изабелѣ въ найхолоднѣйшôмъ кутику мурованои гробницѣ а на его домовину не свѣтивъ анѣ оденъ промѣнь сонця. Его сынъ Венделинъ сѣмнацятый приходивъ разъ до року въ задушний день та складавъ на домовинѣ сухій вѣнець изъ соломянокъ.

Доокола Юріевои могилы росли зелені̂ корчики та цвили квѣточки. Любячі̂ матерѣ, жѣнки та дѣти доглядали еи, а коли прийшла весна, то множество соловейкôвъ, червоношийокъ, зяблиць та косôвъ щебетало весело въ головахъ безталаннои дитины. Его сынъ, такожь Юрій, выросъ матери на славу и бувъ найлѣпшимъ княземъ въ краснôй Италіи. Зъ того часу минули сотки лѣтъ, сходять ся штукарѣ зъ цѣлого свѣта на могилу великого будôвничого Юрія Вандровенка Сивака та складають вѣнцѣ на зеленôмъ горбику, на котрый такъ любо свѣтить сонце.

Лишь оно одно тому не вѣрить, що въ тôй могилѣ спочивае безталанна дитина.

зумѣня обохъ державъ у всѣхъ другихъ, могучихъ скорше чи пôзнѣйше проявити ся межинародныхъ справахъ.

Але суть ще и другі точки погляду, зъ котрыхъ дивлячись, конфліктъ, о котрôмъ бесѣда, не такъ и дуже мусить бути пожаданый для Россіи. Насамперѣдъ жалують все таки въ Россіи того, що въ наслѣдокъ зôрваня дипльоматичныхъ зносинъ Франціи зъ Болгаріею спôльный вплывъ Австро-Угорщины, Англіи и Нѣмеччины позостане въ сѣмъ князѣвствѣ безъ противваги. Вôдтакъ було Россіи зô взгляду на проживаючихъ въ Болгаріи єи пôдданыхъ и то догôдно, що тамъ були доси репрезентанты французскихъ консулятôвъ, хочь Россію заступає въ Болгаріи Нѣмеччина. До того приходить ще и то, що конфліктъ Франціи зъ Болгаріею ледви чи буде мôгъ бути залагодженый въ користь Франціи и длятого выдає ся вôнъ зовсѣмъ непотрѣбный. Въ Россіи суть того погляду, що болгарске правительство ледви схоче пôддати ся жаданямъ Франціи, а зъ другои стороны годѣ знову припустити, щобы Франція схотѣла ужити силы и тымъ способомъ поставила на своѣмъ. Нѣхто и не може бажати того, щобы Франція брала ся до такого средства, котре могло бы потягнути занадто небезпечнй наслѣдки для мира за собою. Вправдѣ признають, що французске правительство не могло въ справѣ Шадурна инакше поступити, якъ лишь такъ, якъ поступило, коли не хотѣло допустити нарушеня капітуляцій, а всежь таки мають въ Петербурзѣ надѣю, ба и бажають того, щобы французско-болгарскій конфліктъ не набравъ такого розмѣру, черезъ котрый удержане европейского мира могло бы въ якій небудь спосôбъ бути нарушене.

Переглядъ політичный.

Якъ доносять берлиньскй дневники, переславъ Є. Вел. Цѣсарь австрійскій нѣмецкому канцлерови ґен. Капрівіому Свои благожеланя зъ нагоды вынесеня канцлера до стану ґрафа.

Wiener Ztg. оголосила законъ фінансовый на рôкъ 1892; дальше законъ о провізоричнôмъ управильненю торговельныхъ вôдносинъ зъ Туреччиною, Болгаріею, Испаніею и Портуґаліею; вконци оповѣщене, котре въ части зносить силу обовязуючу 6 арт. австро-угорского мытового и торговельного союза.

Новый міністеръ ґр. Кінбуръ одержавъ бюровый льокаль провізорично въ тôмъ самôмъ будынку, де мѣстять ся бюра пп. міністрôвъ: Залеского и Пражака, т. є. на Шіллерпляцу.

Уступлене ґен. директора зелѣзниць державныхъ єсть вже рѣшеною справою. Бар. Чедікъ носивъ ся вже вôдъ давна зъ гадкою уступити зъ причинъ родинныхъ по скôнченю першого десятилѣтя инавґураціи системы зелѣзниць державныхъ. То десятилѣтє минає въ липни 1892 р., але що буджетъ зелѣзниць державныхъ въ сѣмъ роцѣ ухвалено и санкціоновано вже вчаснѣйше нѣжь звычайно, то бар. Чедікъ рѣшивъ ся вже теперь уступити. Бар. Чедікъ єсть сыномъ авдитора и родивъ ся 1830 р. въ Загребѣ, бувъ зразу офиціромъ, а вôдтакъ учителемъ ґімназіяльнымъ. Въ 1861 р. выбрано єго до долѣшно-австрійского Сойму, а въ 1869 до Рады державнои, зъ вôдки покликано єго на шефа секціи въ Міністерствѣ просвѣты. Въ 1875 р. ставъ вôнъ ґенеральнымъ директоромъ зелѣзниць Захôднои, въ 1881 р. президентомъ Дирекціи зелѣзниць державныхъ, а въ 1884 р. президентомъ ґенеральнои Дирекціи. Єго наслѣдникомъ має бути дръ Билиньскій, котрого номінація на се становище має указати ся въ найблизшихъ дняхъ.

Пôсля донесеня Journal des Débats зъ Риму оголосивъ папа противъ игумена бразилійскихъ Бенедиктинôвъ велику екскомуніку, а папского нунція въ Ріо Янейро вôдкликавъ. Причиною тои неласки має бути та обставина, що оба сй достойники церкви супротивъ неприязныхъ для єи интересôвъ розпоряджень бразилійского правительства занимали невôдповѣдне становиско.

Ґазета Lombardia подає буджетъ Ватикану на слѣдуючій рôкъ. Доходы зложенй зъ податкôвъ, зъ оплатъ за вѣнчаня и за вступъ до музея выносять $1^1/_2$ міліонôвъ ліръ (одинъ ліра = 50 кр. а. в.) „Петрôвъ грôшь“ дає $2^1/_2$ міліона ліръ а вчисляючи ще и дрôбнй доходы, буде загальна сума $4^1/_2$ міл. ліръ. Выдатки выносять: Пенсіи кардиналôвъ 650.000 ліръ; на удержане папского двора 2 міл.; запомоги и емеритуры $1^1/_2$ міл.; личнй выдатки папы 300.000; архівъ Borghese 250.000; иншй выдатки 1 міл. ліръ — загаломъ $7^1/_2$ міліона ліръ; недоборъ буде мабуть покрытый зъ вôдсотокъ ватиканьскихъ фондôвъ.

Новинки.

— **Громадѣ Залокоть,** повѣта дрогобицкого, даруваъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр запомоги на будову школы.

— **Именованя.** Міністеръ скарбу именувавъ податкового поборця Ивана Городецкого контрольоромъ головныхъ урядôвъ податковыхъ въ IX кл. ранґи въ округѣ ц. к. галицкои краєвои Дирекціи скарбу. — Ц. к. краєва Дирекція скарбу именувала податкового контрольора Корнила Марцелиньского податковымъ поборцемъ въ IX кл. ранґи а адъюнктôвъ податковыхъ: Адама Стермаревича и Петра Заяця податковыми контрольорами въ X кл. ранґи

— **Вôдзначеня** Є Вел Цѣсарь надавъ секційному шефови въ міністерствѣ скарбу, Баумґартнерови достойность тайного радника а членови израильскои зверхности вѣроисповѣдной громады у Львовѣ, Самуилови Горовицови, кавалерскій хрестъ заслуги ордера Францішка Іосифа.

— **Справедливый поступокъ.** Громада мѣста Калуша, признаючи своимъ урядникамъ дорожняный додатокъ, ухвалила заразомъ на внесене радныхъ пп. Корытовского и Заремôы выплатити на Новый Рôкъ усѣмъ учителямъ и учителькамъ мѣста Калуша по 25 зр.

— **Значный даръ.** Пп Сохоръ и Слядковскій, директоры зелѣзницѣ Кароля Людвика, жертвували на вдовы и сироты по урядникахъ тоижъ зелѣзницѣ, 8260 зр., якй имъ припали яко ремунерація при нагодѣ укôнченя другого пляху зелѣзницѣ Кароля Людвика.

— **Александеръ Ходзько** оденъ изъ лѣпшихъ поетôвъ польскихъ романтичнои добы, товаришъ и приятель Мицкевича, померъ дня 19 с м въ Ноасі лє Секъ у Франціи. Ходзько родивъ ся въ Кривичахъ миньскои ґуберніи 1803 р. Скôнчивши університетъ въ Вильнѣ, вступивъ Ходзько до школы орієнтальнои въ Петербурзѣ а по укôнченю студій принявъ бувъ посаду секретаря драґомана въ Тегеранѣ въ Персіи а вôдтакъ консуля въ Ґілянѣ надъ озеромъ Каспійскимъ Въ 1840 р. покинувъ вôнъ службу дипльоматичну и перенѣсъ ся до Европы спершу до Лондону а вôдтакъ осѣвъ постôйно въ Парижи. Трудами Ходзька стала перший разъ звѣстна въ Европѣ драматична література персъ. Крôмъ ориґінальныхъ творôвъ переклавъ Ходзько що и новогрецкй пѣснѣ, котрй выдавъ ще 18·9 р.

— **Въ Перегиньску** застрѣливъ ся дня 27 с. м. одинокій тамошный купець Иванъ Вашкевичь на могилѣ своеи жены, помершои сего року Бувъ то оденъ изъ дуже нечисленныхъ людей въ тамошныхъ сторонахъ, котрый словомъ и дѣломъ заохочувавъ селянъ до просвѣты, торговлѣ и промыслу и спомагавъ хочь дробными лептами своихъ братôвъ. Шкода чоловѣка!

— **Самоубійство.** Дня 22 с м. повѣсивъ ся въ мысловицкôмъ лѣсѣ (пов. скалатского) скарбовый стражникъ, Макаревичь, котрый вже вôдъ давна зраджувавъ великій розстрôй нервовый. И теперь пôднявъ руку на своє житє мабуть лишь въ приступѣ божевôльности.

— **Намѣренй самоубійства.** Въ кривчицкôмъ лѣсѣ хотѣвъ повѣсити ся позавчора жовняръ 95 п. п. 8 комп. Павло Бѣлыкъ, однакъ єго намѣрови перешкодивъ поліційный аґентъ Терлецкій. Пôсля зôзнаня Бѣлыка мало єго довести до того нелюдске поступоване зъ нимъ капраля, противъ котрого войсковй власти розвели вже слѣдство. — Левъ Баръ, хористъ скарбкôвского театру, зъѣвъ оногди головки зъ цѣлои пачки сѣрникôвъ въ намѣрѣ самоубійчôмъ, однакъ давка оказалась за мала и Баръ жиє. Зробивъ вôнъ се въ великои нужды.

— **Снѣги.** У всхôднôй Румеліи упали такй снѣги, що повырôвнювали паровы, засыпали дороги и перервали въ кôлькохъ мѣсцяхъ комунікацію.

Всячина.

— **Песъ и котъ.** О людехъ, що жиють зле зъ собою, взаимно ненавидять ся и вѣчно въ спорѣ зъ собою, кажемо, що жиють зъ собою, якъ песъ зъ котомъ. А однакожь и песъ зъ котомъ жиють иногдѣ не лишь въ згодѣ але ще и въ великôй дружбѣ, якъ того неразъ вже примѣры бували. А ось найновѣйшій примѣръ, що песъ выратувавъ кôтку вôдъ смерти. Въ домѣ одного священика въ берненьскихъ горахъ въ Швайцаріи, хотѣли позбути ся кôтки и приказали кôлькомъ хлопцямъ єи стратити. Хлопцѣ кинули кôтку въ мѣшокъ, завязали, та понесли до рѣки Ары и тамъ єи кинули у воду. Домашный песъ приглядавъ ся сумно тому всему и коли хлопцѣ вôдôйшли, вôнъ скочивъ заразъ у воду, вытягнувъ мѣшокъ зъ кôткою на берѣгъ, розгрызъ єго и пустивъ кôтку на волю. Незадовго по тôмъ вернули обоє зовсѣмъ мокрй до дому. Розумѣє ся, що кôтцѣ даровано по тôмъ житє. О фактѣ сѣмъ доносить N. Zürch. Ztg. и ручить за єго правдивôсть.

Телеграмы.

Ґрадецъ 30 грудня. Соймъ ухваливши провізоричный буджетъ, вôдрочивъ ся.

Берлинъ 30 грудня. Прускій соймъ скликано на 14 сѣчня. Reichsanzgr. заперечує вѣсть, будьто бы цѣсарь Вільгельмъ зложивъ вѣнець на могилу пралата Янсена, помершого въ Франкфуртѣ н. М. — Пара цѣсарска и цѣсарева Фридрихова зложили дорогй вѣнцѣ на могилѣ и на домовинѣ анґлійского амбасадора Уайта.

Лондонъ 30 грудня. Подужане зраненого въ око кн. Христіяна поступає такъ добре, що нема потребы розсылати дальшихъ вѣстей о станѣ єго здоровля.

Софія 30 грудня. Кн. Фердинандъ и єго правительство зложили телеґрафічно своє сочувство пани Уайтъ по причинѣ смерти єи мужа. Смерть Уайта зробила тутъ глубоке враженє. Болгаре стратили въ нѣмъ щирого защитника національнои справы и мудрого та знаменитого дорадника въ тяжкихъ хвиляхъ.

Парижъ 30 грудня. Палата пословъ ухвалила 396 голосами противъ 112, законъ о тарифѣ мытовôй и вôдкинула кôлька поправокъ сенату. Законъ зачне обовязувати зъ днемъ 1 лютого. Правительство предложило провізоричный буджетъ на оденъ мѣсяць

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

30 Грудня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	[illegible]
Пшениця	·0·65 11 40	10 50 11 30	10·50 11·50	10 7· 50
Жито	9·30 10	9·——9 70	9 9 85	9 30 ·0 —
Ячмѣнь	6 58 8 -	6 50—7 50	6 40 7 50	·75—8 —
Овесъ	7·——7 50	·80—7 25	- ·—— -	7·— 7 50
Горохъ	6 25 10 -	·25 9 -	·25 10	·50 10· —
Выка	·——·—	—·——·—		
Рѣпакъ	13 —13 50	13·—13 50	3·—13·2	·25 ·75
Хмель	·5 —60 —	—·——·	——·	—
Конюшина чер.	42 — 55 —	41 —54	·5 — 55 -	·5 5·
Конюшина бѣла	——·—	—·——·—	—·——·—	
Оковита	19·70 20·50	—·——·—	·——·—	

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка

Оковита готова за 10.000 літр. ир loco [illegible] вôдъ 19·70 до 20·50 зл.

Жито пошукує ся.

Хмель вôдъ 55·— до 60·— за 56 кильо

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Краховецкій

Оголошеня *до Народнои Часописи* **принимае Контора Льеопольда Литыньского,** *Львовъ, Валова, 14.*

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.